

Una absoluta delícia

Il Giardino Armonico, dilluns a l'Espai Ter MARTÍ ARTALEJO.

Il Giardino Armonico va tornar a Torroella de Montgrí i, com sempre, va ser una gran festa musical que la formació liderada pel flautista Giovanni Antonini brinda amb criteris historicistes i alhora una exultant llibertat interpretativa. El programa que va presentar dilluns a l'Auditori Espai Ter és especialment deliciós: un recorregut per músics venecians dels segles XVII i XVIII que, amb peces delicadament escollides, passa d'una manera fonamental per Antonio Vivaldi i, així doncs, per l'apoteosi barroca.

Amb el pas del temps, Antonini s'ha tornat més discret pel que fa als moviments i la gestualitat com a flautista: saltironeja menys, però, a més d'una tècnica prodigiosa, manté la passió. Potser, amb la maduresa, fins és més delicat en la mesura que sembla tendir menys a l'acceleració. Antonini, sense exercir a l'escenari la direcció dels intèrprets que fa temps que l'acompanyen, no va aparèixer fins després que la formació (aleshores només de corda i

composta per sis músics amb un protagonisme dels extraordinaris violinistes Stefano Barneschi i Marco Bianchi) interpretés La Luisignola, de Tarquinio Merula, i dues peces d'Albinoni, una de les quals un vertader Adagio (en Re menor per a dos violins i baix continu) del compositor, que deu bona part de la seva celebritat actual a aquell que, manllevant-li el nom, va crear Remo Giazotti el 1945. Antonini va arribar amb La Tempesta de Mare (Concert en Fa Major per a flauta, cordes i baix continu) que demostra la capacitat de Vivaldi per imitar la naturalesa amb un gran joc sonor que fa que sentim una acolorida tempesta musical barroca. I allò que era extraordinari va fer-se sublim. Després de la mitja part, el flautista va usar un chalumeau (precedent del clarinet, podem anomenar-lo "caramella") per substituir una de les veus en un moviment (Cum dederit) d'una de les obres sacres més apreciades de Vivaldi. Restava la culminació, també a través de Vivaldi: l'immens Concert per a flautí, cordes i baix continu en Do Major, RV443, tan vibrant (els allegro amb què comença i acaba) com misteriós en el preciós largo d'entremig. Quina exquisidesa.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 03-08-2022, Pàgina 33

-El Punt Avui. Nacional 03-08-2022, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2175061-una-absoluta-delicia.html>